

— Какво? попита той.

Въ тая проста дума сега се собираше цѣлата му душа, цѣлото му сѣщество.

— Азъ му отговорихъ, че — пакъ несполука.

Азъ немогъ да си въобразж това! — извика той горчиво — азъ не могъ да останж безъ служба! Азъ трѣбва да живѣж... Помислете си какво е моето положение! Ужасно!

И цѣлъ потокъ горчиви оплаквания, възмущения, безнадежности. Дожалѣ ми.

— Най-послѣ, помислете за нѣкоя друга работа, загатнахъ азъ свѣнливо.

Момъкътъ фърли възъ мене такъвъ очуденъ и обиденъ погледъ, щото веднага се раскаяхъ за смѣлостта си.

Работа! — възрази той. — По-добрѣ кажете ми, че не можете нищо за мене, а не се гаврете!

Азъ се опитахъ да го убѣдѣж, че въ думата „работа“, нѣма нищо обидно и зложелателно, че не съмъ ималъ ни най-малко мисль да се подигравамъ съ нещастieto му; напротивъ.

Той си зе демонстративно шапката. — Значи надѣжда нѣма? попита той, като се приближи до вратата.

— За жалость, не е въ моята сила нищо да направж, казахъ азъ рѣшително.

— Тогава азъ съмъ пропадналъ човѣкъ!

Джлбоко отчаяние се изобрази по лицето му.

Азъ се помжчихъ да го ободрж и да му вджхна довѣрие въ сждбата. Разумѣва се, азъ се пазяхъ добрѣ да се не измама да му загатна думата „работа“. Той вече не би ми простилъ такова кърваво за единъ младъ, здравъ, интелигентенъ човѣкъ, като него, оскръбление.

— Благодарж, не ме утѣшавайте: свършено е моето.

— Какъ свършено?

— Остава ми едно: да умрж отъ гладъ! или да се убияж! Като каза тия трагически думи, той хлопна вратата и исчезна.